

γκέτα ή, κοιν. *γέτα* Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Νάξ. ('Από-
ρανθ.) γέτ-τα Κύπρ. (Αἰγιαλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *g h e t t a* = στρατιωτική περικνημῖς.

1) Ταινία ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος ἐνελισσομένη ἀπὸ τοῦ
ποδὸς μέχρι τοῦ γόνατος περὶ τὴν κνήμην ἔξωθεν τῆς περι-
σκελίδος, περικνήμιον κοιν.: Ὁ παπποῦς του φοροῦσε γκέτες
ὅλο τὸ χειμῶνα, γιὰ νὰ ζεσταίνωνται τὰ πόδια του κοιν.
Λέσε τὸ παντελόνι μὲ τὶς γκέτες καὶ πᾶμε γιὰ κνήμη Πελοπν.
(Γορτυν.) 2) Κομβωτὸν ἐπικάλυμμα τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ

κάτω τμήματος τῆς κνήμης ἐκ δέρματος ἢ ὑφάσματος, προ-
σαρμοστὸν ἄνωθεν τοῦ ὑποδήματος, περιτάρσιον κοιν.: Αὐτὸς
παλιὰ φοροῦσε παπούτσια μὲ γκέτες καὶ μᾶς ἔκανε τὸν
καμπόσο κοιν. Εὐτυχῶς μὲ τὶς γέτ-τες ἔν ἡδίξ-ζουνδαι
τὰ πανδελόνια τσ' οἱ κλάτσεσ τῶν τδυνηῶν ('ἐν ἡδίξ-ζουν-
δαι = δὲν σχίζονται, κλάτσεσ = κάλτσες) Κύπρ. (Αἰγιαλ.)

β) Δερμάτινον περικάλυμμα τῶν κνημῶν κοιν.

γκέτο τό, σύνθηθ. γέτο Ζάκ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ *g h e t t o* = τοποθεσία τῆς Βενετίας,
ὅπου τὸ 1516 ἰδρύθη ἡ πρώτη Ἑβραϊκὴ συνοικία.

Συνοικία περιτειχισμένη, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενον ὑπο-
χρεωτικῶς οἱ Ἑβραῖοι ἐκάστης πόλεως κατὰ τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους τοῦ μεσαίωνα καὶ μέχρι τῆς Γαλλικῆς ἐπα-
ναστάσεως σύνθηθ. β) Πᾶσα περιοχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν κατοι-
κοῦν ὁμάδες ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κοινὴν καταγωγὴν
ἢ κοινὸν ποινὸν σύνθηθ.: Στὴν Ἀμερικὴ κανένας δὲν πλησιάζει
ς τὸ γκέτο τῶν μαύρων. Παλιὰ αὐτὴ ἡ γειτονία ἦταν
ροικοκυρεμένη, τώρα ὁμως ἐγινε γκέτο ὅλων τῶν κακοποιῶν
σύνθηθ.

γκέτσι ἐπίρρ. ἀμάρτ. κέτσιν Λυκ. (Λιβύσσ.) κίτσιν Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g e r* = βραδέως.

Ἄνευ σπουδῆς, βραδέως Συνών. ἀργά 1, ἀγάληα 1,
ἄναργα, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά, ἀντίθ.
γοργά, γρήγορα, σβέλτα.

γκέτσικα ἐπίρρ. ἐνιαχ. γκέτσ'κα Προπ. ('Αρτάκ.)
γέτσ'κα Λέσβ. (Πάμφιλ.) γκέθ'κα Μακεδ. (Κίτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γκέτ σικος.

Γκέτ σι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐπὶ γὰ γκέτσ'κα (ἐφθασσα
ἀργά) Ἀρτάκ. Κοιμήθ'κα γκέθ'κα Κίτρ. Ἡρθεσ γέτσ'κα,
τί νὰ σὲ κάνω τώρα πλιά; Πάμφιλ.

γκέτσικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκέτσ'κους Προπ. (Μηχαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γκέτ σι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Ὁ ὄψιμος.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκέτσ'κας Εὐβ.
(Στεν.)

γκετσιντίζω ἐνιαχ. κετζιδίζον Σάμ. κετζεντίξ-ζω
Κύπρ. κετσιντοῦ Λύκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g e r i n t i e k* = ζῶ, συντηροῦμαι.

Ἐχω, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, κατορθώνω
νὰ ζῶ ἐνθ' ἄν.: Νὰ κετζιδίσουμε φέτους κ' ἔχ' οὐ Θιὸς Σάμ.
Πῶς θὰ κετσιντίξω κ' ἡ φτουχουλουργιά; Λυκ. (Λιβύσσ.)
Συνών. βολέυω Α2β, καταφέρνω, πορεύο-
μαι. Πβ. τὰ φέρνω βόλτα (εἰς λ. βόλτα 1β).

γκετσίντιση ή, ἐνιαχ. κετσίντιση Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκετσιντίζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ.
κετσιντοῦ.

Ὁ πορισμὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.

γκετσίτι τό, ἐνιαχ. γκετσίτ' Θράκ. (Πύργ. Στέρν.)
κετσίτιν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g e r i t* = δίοδος.

1) Στενὴ δίοδος, αὐχὴν ὅρους Θράκ. (Στέρν.) Λυκ. (Λι-
βύσσ.): Ἐπιασαν ὅλα τὰ γκετσίτια (ὅλας τὰς ἄκρας τοῦ χω-
ρίου) Στέρν. Συνών. μπασίδι, πέρασμα, πόρος,
στενὸ, στενοπόρι, σύρμα. 2) Ἐνέδρα Θράκ.
Πύργ.) Συνών. βίγλα 3, καρτέρι, φύλαγμα.

γκι τό, (I) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

1) Ὁ χοῖρος Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) 2) Ἐπιφών. πρὸς τὰς
περιστερὰς Θράκ. (Σουφλ.)

γκι τό, (II) σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *g u i* = ἰξός.

Τὸ φυτὸν Ἰξία ἢ λευκὴ (*Viscum album*) τῆς οἰκογ. τῶν
Λωρανθιδῶν (*Loranthaceae*), τὸ ὁποῖον παρασιτεῖ ἐπὶ τῶν
κλάδων πολλῶν δασικῶν δένδρων σύνθηθ.: Ἀγοράσαμε γκί,
γιὰ νὰ στολίσουμε τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Εἶναι
χροιάρα μέρα κι αὐτὸς ὁ ἀχαῖρευτος δὲν ἀξιώθηκε νὰ
φέρῃ ἓνα κλωνί γκί'ς τὸ σπίτι σύνθηθ. Ἀντίκλαρο τοῦ ἔλατου
εἶναι τὸ γκί ἢ μελὰ, ποὺ ἔχει βαθυπράσινο καὶ παχουλὸ
φύλλωμα Δ. Λουκοπ., Νεοελλην. Μυθολ., 204. Συνών.
ἀντίκληρο, ἐλαστίνα, ἰξός, μελὰ, μελᾶς,
μελεός.

γκιὰ ἐπιφών. ἐνιαχ. γιὰ Θράκ. (Τσακίλ.) Κρήτ. (Μο-
νοφάτσ.) Λέσβ. κιὰ Ρόδ. (Σάλακ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Παράγγελμα τῶν βουκόλων πρὸς τοὺς βοῦς Κρήτ.
(Μονοφάτσ.) Ρόδ. (Σάλακ.) 2) Παράγγελμα πρὸς ἵππους
Θράκ. (Τσακίλ.) 3) Παράγγελμα πρὸς τὸ ποίμνιον προβάτων
Λέσβ.

γκιὰβακας ὁ, Ἴων. (Κρήν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Πιθαν. τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (*Poenicurus
ochrurus*) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (*Turdidae*), ὁ φοι-
νίκουρος τῶν ἀρχαίων. Συνών. γιαννακός, καλα-
τζής, κοκκινόκολος, κοκκινόουρα.

γκιᾶλα ή, Πελοπν. ('Ερμιόν.)

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *n g j a l e* = ἔγγελος.

Ἐγγελος τοποθετούμενος ἐντὸς δεξαμενῆς ποσίμου ὕδα-
τος, διὰ νὰ καθαρῖζῃ τοῦτο.

γκιαούρης ὁ, γκιαβούρης Κωνπλ. γιαβούρης Κρήτ.
γκιαβούρ'ς Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. ('Αδριανούπ.) γκιαβ-
-βούρης Ρόδ. γκιᾶβουρας Θράκ. ('Αδριανούπ.) γιάβουρας
Θράκ. (Μέτρ.) γκιαούρης σύνθηθ. γιαούρης πολλαχ. γκιαούρ'ς
σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. ντζαούρης Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κιαβούρης
Καππ. (Φλογ.) κιαούρης Κύπρ. κιαούρ'ς Πόντ. (Σάντ.)
τσιαούρης Ρόδ. καούρης Ἡπ. ('Αργυρόκ.) Θηλ. γκιαού-
-ρισσα ἐνιαχ. γιαούρισσα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g a u r* = ἄπιστος, χριστιανὸς (ὑβρι-
στικῶς) Ἡ λ. καὶ παρὰ Κ. Δαπόντ. (ἐκδ. Κ. Σάθα, 3, 9)

